

Księga Joela i laodycejski Kościół Adwentystów Dnia Siódmego - Numer czterdzieści trzy

Jeff Pippenger
2026-02-09

Liczba czterdzieści trzy

Symbolem osiemdziesięciu ludzkich kapłanów złączonych z Boskim Arcykapłanem jest liczba „81”, pod którą w książce „Early Writings” znajdujemy Sen Millera. W Objawieniu „81” czytamy, że gdy zostaje zdjęta zupełnie ostatnia pieczęć, w niebie panuje milczenie przez pół godziny. Habakuk 2:20 stwierdza, że cała ziemia powinna zachować milczenie, gdy Pan jest w swojej świętej świątyni.

A gdy otworzył siódmą pieczęć, w niebie zapanowała cisza przez około pół godziny.
Objawienie 8:1.

Otwarcie siódmej pieczęci ma miejsce w ciągu trzydziestu dni, ponieważ jest to pieczęć ostatnia. 31 grudnia 2023 roku kości Ezechiela rozpoczęły proces zmartwychwstania. Chrystus następnie zaczął nauczać przez czterdzieści dni. Data ta wyznaczyła koniec 1 260 dni od rozczarowania z 18 lipca 2020 roku, a Jan poucza nas w jedenastym rozdziale Apokalipsy, że mamy zmierzyć świątynię, lecz pominąć dziedziniec. Dziedziniec kończy się wraz z zakończeniem rozproszenia, gdyż Jan informuje nas, że poganom, którzy są dziedzińcem, przyznane są 1 260 dni. Podczas mierzenia tę historię należy pominąć.

Gdy Miller budzi się i widzi człowieka z miotełką do kurzu, pokój jest pusty, a gdy podnosi głos, Miller wciąż jest na pustyni. Od dziejów zmartwychwstania aż po czas bezpośrednio poprzedzający ustawę niedzielną, Chrystus wznosi świątynię stu czterdziestu czterech tysięcy, tak jak czynił to w ciągu czterdziestu sześciu lat od 1798 do 1844 roku.

Gdy rozpoczyna nauczanie, sprawuje dzieło w swojej świątyni, zwłaszcza w okresie trzydziestu dni. Wówczas aniołowie milkną na trzydzieści minut, podczas gdy On naucza swoich kapłanów, trzystu milleryckich kaznodziejów, albo swoje wojsko trzystu Gedeona, albo też wydaje trzysta tablic z roku 1843; i czyni to wszystko w ciągu trzydziestu dni od zakończenia Święta Przaśników aż do poselstwa trąb. On zamiata podłogę pokoju Millera, lecz jest to Jego podłoga, więc pokój Millera jest Jego świątynią. Kończy dzieło wymazywania albo grzechów, albo imion tych, którzy zostali powołani jako kandydaci, aby znaleźć się wśród stu czterdziestu czterech tysięcy.

Orędzie trąby, które nadchodzi pięć dni przed wniebowstąpieniem i dziesięć dni przed sądem, stanowi próbę lakmusową. To, co dokonuje się w ciągu trzydziestu minut milczenia w niebie albo w ciągu trzydziestu dni nauczania kapłanów przez Chrystusa, już doprowadziło do wyodrębnienia się dwóch klas, gdy pieczęć zostaje odcisnięta w trakcie trzech etapów: trąby, wniebowstąpienia i sądu. Łatwo to dostrzec.

Jeśli dojdiesz do momentu, w którym masz zwiastować poselstwo trąby, i odmawiasz zwiastowania — ponosisz porażkę.

Trzy kroki „trąba, wniebowstąpienie i sąd” stanowią jeden kamień milowy ujęty w trzech krokach, tak jak na początku historii, gdzie jeden kamień milowy był wyrażony w „śmierci, pogrzebie i zmartwychwstaniu”. Trzystopniowa próba na końcu jest próbą lakmusową, która o pięć dni poprzedza pięćdziesiątnicze prawo niedzielne.

Pięć dni po zmartwychwstaniu przypada koniec Święta Przaśników, a to święte zgromadzenie wyznacza pierwszą i podstawową próbę roku 2024. Czy będziesz spożywał Chleb z Nieba, czy chleb ludzkiego rozumowania? Ta próba nadeszła w roku 2024 i została typologicznie przedstawiona przez podstawowy bunt Adama i Ewy, Nimroda, Aarona, Jeroboama, Koracha i jego buntowników, protestantów z historii millerowskiej, bunt alfa Johna Harveya Kellogga, bunt z roku 1888 i oczywiście bunt z 11 września. Podstawowy bunt Kaina ukazuje kwestię zazdrości wobec swego brata, obecną w całym szeregu podstawowych buntów.

Wszystkie przykłady buntu fundamentalnego są buntem przeciwko Bogu, lecz niektóre — jak buntownicy z 1888 roku oraz buntownicy Koracha — obejmują również to, że wybrany posłaniec stanowi część próby. Odrzucenie rozpoznania Millera, iż to Rzym utwierdza widzenie w Daniela 11:14, jest odrzuceniem zarówno poselstwa, jak i posłańca. Próba ma charakter fundamentalny, gdyż rozbójników z wersetu czternastego jako Rzym wskazali zarówno Ojciec Miller, jak i syn Millera.

Pięć dni po zmartwychwstaniu z 31 grudnia 2023 roku przygotowawcza posługa nauczycielska Millera została przejęta przez Tego, który przyszedł po Janie. Przez trzydzieści dni szczególne pouczenie czcicielom w świątyni miało być udzielane „twarzą w twarz” przez Chrystusa. Celem tego przygotowania było uformowanie kapłaństwa osiemdziesięciu, aby proklamować ostrzegawcze poselstwo święta trąb.

To trzydziestodniowe przygotowanie składa się z pierwszej, fundamentalnej próby na początku oraz z drugiej próby świątynnej na końcu. Druga próba świątynna dobiega końca, zanim zabrzmią trąby, i ten szczegół jest zatem ukazany w śnie Millera, gdy Chrystus wrzucił klejnoty do szkatuły. Dopiero po tym zaprasza Millera: „Przyjdź i zobacz”. W okresie od ostrzeżenia trąb aż do wstąpienia na sąd sztandar zostaje wzniesiony, uprzedzając prawo niedzielne. Wszystkie klejnoty znajdują się już w świątyni, zanim Miller zostaje wezwany: „Przyjdź i zobacz”, i właśnie gdy dwaj świadkowie zostają wyniesieni w obłokach, ich nieprzyjaciele ujrzą ich.

Ich zapowiedź ataku ze strony islamu, która nie spełniła się w 2020 roku, ma zostać powtórzona po jej skorygowaniu, tak jak stało się to z prawdziwym Wołaniem o północy Snowa. Miller miał zrozumienie, które utożsamiał z Wołaniem o północy, lecz Samuel Snow skorygował poselstwo Wołania o północy Millera, i z tego powodu poselstwo Wołania o północy Snowa w historii ruchu millerowskiego nazywane jest „prawdziwym” poselstwem Wołania o północy. Poselstwo Wołania o północy jest poselstwem skorygowanym i wzmocnionym przez tę korektę.

Rozczarowani zrozumieli z Pisma Świętego, że znajdowali się w czasie zwłoki i że muszą cierpliwie oczekiwać wypełnienia się widzenia. Te same dowody, które skłoniły ich do wyglądania swego Pana w roku 1843, skłoniły ich do oczekiwania Go w roku 1844. *Early Writings*, 247.

Zjawisko to wystąpiło na końcu okresu 1840–1844, a także na jego początku. Josiah Litch przewidział wypełnienie związane z islamem w roku 1840. Swoją przepowiednię ogłosił publicznie w 1838 roku, a następnie skorygował ją na dziesięć dni przed 11 sierpnia 1840 roku. Spełnienie skorygowanej przepowiedni nadało moc poselstwu pierwszego anioła. Drugie poselstwo zostało wzmocnione przez skorygowane poselstwo okrzyku o północy. Z jednej historii pochodzą dwaj świadkowie — świadek alfa i świadek omega. Razem wskazują na udzielenie mocy poselstwu, oparte na korekcie poprzedniego poselstwa.

Alfa wskazuje na prorocstwo dotyczące islamu, a omega wskazuje na prorocstwo o zamkniętych drzwiach. Zasada „linia za linią”, ukazująca islam w roku 1840 i zamknięte drzwi w roku 1844, określa islam i zamknięte drzwi jako przesłanie Wołania o północy. Na początku przesłania islam zostaje uwolniony, jak podczas tryumfalnego wjazdu Chrystusa. W tym momencie w przypowieści o dziesięciu pannach drzwi zostają zamknięte, tak jak zostają zamknięte przy sądzie nad domem Bożym. Na zakończenie przesłania islam uderza ponownie, gdy drzwi zostają zamknięte dla Stanów Zjednoczonych.

Należy zauważyć, że linia wynikająca z Księgi Kapłańskiej 23 wskazuje na początku trzy etapy Paschy, a na końcu trzy etapy kapłanów. Kapłani zostają wywyższeni jako dar ofiarny przy ustawie niedzielnej, lecz przed tym wydarzeniem zostają oczyszczeni. Gdy zostają wywyższeni, stanowią sztandar, a gdy Chrystus został wywyższony w trzech etapach na początku tej linii, pociągnął ku sobie cały świat. Wywyższenie stu czterdziestu czterech tysięcy jest końcem linii, która rozpoczęła się wywyższeniem Chrystusa. Zarówno na początku, jak i na końcu, wskazany jest jeden kamień milowy składający się z trzech etapów.

Trzy kroki na początku, po których następuje pięć dni, oraz trzy kroki na końcu, po których następuje pięć dni. Od tego momentu narracja dotyczy wielkiej rzeszy, ponieważ kapłaństwo zostało ustanowione jako sztandar stu czterdziestu czterech tysięcy. Siedem dni Święta Namiotów stanowi okres dla pogan. Jeśli pominiemy czasy pogan, które rozpoczynają się wraz z prawem niedzielnym, oraz pominiemy trzy i pół dnia, które zakończyły się w roku 2023, wówczas świątynia stu czterdziestu czterech tysięcy jest ukazana w obrębie pięćdziesięciu dni okresu Pięćdziesiątnicy, od 31 grudnia 2023 roku aż do rychło nadchodzącego prawa niedzielnego.

Pięć dni po zmartwychwstaniu — dla dziewic, trzydzieści następujących dni — dla kapłanów. Następnie pięć dni trąbnego orędzia od dziewic, kończących się ich wstąpieniem do nieba, gdy czterdzieści dni dobiega końca, po czym pięć dni ku sądowi, a następnie pięć dni do prawa niedzielnego. Jako symbol dziewic liczba „5” wyznacza kroki stu czterdziestu czterech tysięcy, którzy są dziewicami i którzy są również kapłanami.

Podczas trzydziestu dni nauczania zostaje zdjęta ostatnia, siódma pieczęć, i właśnie w tym okresie Miller widzi, jak klejnoty są przywracane. „Przyjdź i zobacz” jest symbolem opartym na

pierwszych czterech pieczęciach, a zatem, gdy siódma pieczęć została otwarta, Millerowi powiedziano: „Przyjdź i zobacz”, lecz wszyscy aniołowie w niebie jedynie przyglądają się w milczeniu. Sen Millera identyfikuje zapieczętowanie klejnotów, to jest stu czterdziestu czterech tysięcy, a zarazem identyfikuje klejnoty, które są poselstwem Wołania o Północy. To poselstwo przekazuje pannom moc, która dokonuje zapieczętowania, a mąż ze szczotką do brudu wskazuje na Tego, który sprawuje kontrolę zarówno nad posłańcami, jak i nad poselstwem.

Rok 2024 stanowi próbę fundamentu, a teraz, w roku 2026, nadeszła próba świątyni. Znajdujemy się obecnie w trzydziestodniowym okresie, w którym Chrystus naucza, a nierozpoznanie tego faktu jest śmiertelne w skutkach.

Rozeznanie przesłania i posłańca było elementem próby fundamentalnej, reprezentowanej przez ustanowienie widzenia przez Rzym, i jest elementem narracji o Eliaszu i Achabie.

A w trzydziestym ósmym roku Asy, króla Judy, zaczął królować nad Izraelem Achab, syn Omriego; a Achab, syn Omriego, królował nad Izraelem w Samarii dwadzieścia dwa lata. I Achab, syn Omriego, czynił to, co złe w oczach Pana, bardziej niż wszyscy, którzy byli przed nim. A jakby mało mu było chodzenia w grzechach Jeroboama, syna Nebata, wziął za żonę Izebel, córkę Etbaala, króla Sydończyków, i poszedł, i służył Baalowi, i oddawał mu cześć. I wystawił Baalowi ołtarz w domu Baala, który zbudował w Samarii. I Achab uczynił gaj; i Achab bardziej pobudzał do gniewu Pana, Boga Izraela, niż wszyscy królowie Izraela, którzy byli przed nim. Za jego dni Hiel z Betel zbudował Jerycho: za Abirama, swego pierworodnego, założył jego fundament, a za Seguba, swego najmłodszego, postawił jego bramy, według słowa Pana, które wypowiedział przez Jozuego, syna Nuna. I Eliaz Tiszbita, jeden z mieszkańców Gileadu, rzekł do Achaba: Jako żyje Pan, Bóg Izraela, przed którego obliczem stoję, nie będzie w tych latach ani rosy, ani deszczu, chyba na moje słowo. 1 Księga Królewska 16:29-17:1.

Liczby związane z Achabem wzbogacają kontekst tego fragmentu. „Trzydzieści osiem” oznacza „powstanie”. Izraelowi nakazano „powstać” i wejść do Ziemi Obiecanej w trzydziestym ósmym roku.

Teraz więc powstańcie, rzekłem, i przeprawcie się przez potok Zered. I przeprawiliśmy się przez potok Zered. A czas, w którym szliśmy od Kadesz-Barnea, aż przeprawiliśmy się przez potok Zered, wynosił trzydzieści osiem lat, aż wyginęło spośród obozu całe pokolenie mężów wojny, jak Pan im przysiągł. Księga Powtórzonego Prawa 2,13-14.

Jezus uzdrowił chromego mężczyznę, który miał trzydzieści osiem lat, gdy rzekł do niego: „Wstań”.

A był tam pewien człowiek, który miał niemoc od trzydziestu ośmiu lat. Jezus, ujrawszy go leżącego i poznawszy, że już od długiego czasu jest w tym stanie, rzekł do niego: Czy chcesz stać się zdrowy? Odpowiedział mu ów niemocny: Panie, nie mam człowieka, który by, gdy woda się poruszy, wprowadził mnie do sadzawki; lecz zanim ja tam dojdę, inny zstępuje przede mną. Rzekł mu Jezus: Wstań, weź swoje łoże i chodź. I natychmiast człowiek ów został uzdrowiony, wziął swoje łoże i chodził; a tego samego dnia był szabat. Jan 5:5-9.

Josiah Litch ogłosił w 1838 roku przepowiednię, którą doprecyzował w 1840 roku. Trzydziesty ósmy rok, do którego Mojżesz odnosi się w Księdze Powtórzonego Prawa, był zarazem rokiem czterdziestym. Dwuetapowy proces Josiaha Litcha odzwierciedlał dwuetapową odnowę jego imiennika, króla Jozjasza. Liczby 38 i 40, rozpatrywane względem siebie, oznaczają wzniesienie się, co ma miejsce w przypadku dwóch świadków, gdy zostają uniesieni w obłoku.

W przypadku Litcha wywyższenie zostało dokonane przez poselstwo islamu drugiego biada. Wywyższenie, które jest naznaczone wniebowstąpieniem Chrystusa, następuje po poselstwie trąby islamu. Te pierwsze dwa kroki znaku na drodze — trąby, wniebowstąpienia i sądu — zostały ukazane typologicznie przez Litcha, którego dwa kroki zostały z kolei typologicznie przedstawione przez dwuetapowe ożywienie i reformację króla Jozjasza. W Księdze Powtórzonego Prawa nakaz brzmiał, aby powstać i wejść do Ziemi Obiecanej, a podniesienie sztandaru przy prawie niedzielnym jest identyczną obietnicą.

Achab panował dwadzieścia dwa lata, a zatem jego panowanie przypada na okres, gdy boskość jest złączona z człowieczeństwem, który jest okresem trzydziestu dni poprzedzającym poselstwo trąby. Achab jest Trumpem, który w bardzo niedalekiej przyszłości poślubi Izebel. W okresie Trumpa jedynie Eliasza ma poselstwo deszczu. Ten fakt jest fundamentalny, gdyż ruch stu czterdziestu czterech tysięcy jest ruchem metodologii „linia na linii”; a owa metodologia opiera się na prawdzie fundamentalnej, że ruch reformacyjny stu czterdziestu czterech tysięcy został typologicznie przedstawiony przez każdy ruch reformacyjny świętej historii. W każdym z tych ruchów przywódcy byli częścią procesu próby. Za każdym razem.

Achab jest siódmym królem od Jeroboama i wielokrotnie wykazywaliśmy, że Achab reprezentuje państwo podczas kryzysu ustawy niedzielnej. Wykazaliśmy, że laodycejski Kościół Adwentystów Dnia Siódmego odbudował Jerycho w roku 1863, co kosztowało White'ów ich najstarszego i najmłodszego syna, a zarazem stanowiło typ Jerycha w czasie ustawy niedzielnej. Rok 1863 jest typem ustawy niedzielnej.

Ustęp ten jest pełen symboliki, która identyfikuje ów okres jako czas pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy, a w tym okresie odrzucenie millerowskiego rozumienia prawdy przedstawionej na tablicy Habakuka z roku 1843 stanowi bunt uderzający w fundamenty, który obejmuje lekceważenie Bożego wybranego posłańca pod tym samym pretekstem, co buntownicy Koracha oraz buntownicy z roku 1888, którzy twierdzili, że całe zgromadzenie jest święte.

Obecnie znajdujemy się w próbie świątyni, kiedy otwierają się okna niebios wraz z drzwiami dyspensacyjnymi. Drzwi dyspensacyjne wyznaczają przejście kapłanów od Laodycei do Filadelfii. Oznaczają one oddzielenie fałszywych i prawdziwych klejnotów ze snu Millera. Okna wskazują na przekleństwo albo błogosławieństwo. Malachiasz 3 uzależnia próbę od powrotu. Sen Millera podkreśla odnowienie zarówno kapłaństwa, jak i poselstwa. Objawienie 19 wskazuje na wojsko Pana, które zostaje wzbudzone, gdy spełnia się zapowiedź trąbnego poselstwa islamu.

Próba, która poprzedza próbę lakmusową poselstwa trąby, jest drugą próbą i jest to próba świątyni. Sen Millera prowadzi do podwojenia, które zawsze jest związane z drugą próbą, gdyż sen Millera używa klejnotów zarówno jako poselstw, jak i posłańców. Próba świątyni obejmuje zastosowanie

metodologii „linia na linię” późnego deszczu. Wymaga ona od kapłanów, by dostrzegli świątynię w różnych liniach prorocstwa, aby zharmonizować poselstwa. Większa szkatuła człowieka z miotłą jest świątynią stu czterdziestu czterech tysięcy, a spichlerz Malachiasza jest tym samym. Sercem wyposażenia świątyni jest Arka Przymierza, na którą cheruby osłaniające nieustannie spoglądają, podkreślając w ten sposób punkt skupienia wszystkich świętych istot. Święci w tej historii powinni spoglądać ku świątyni i wpatrywać się w Arkę.

Świątynia stu czterdziestu czterech tysięcy jest przedmiotem rozdziału dwudziestego trzeciego Księgi Kapłańskiej, który przedstawia linię historyczną, jaka wypełniła się w czasach Chrystusa poprzez to, co Siostra White nazywa „czasem Pięćdziesiąticy”. Od zmartwychwstania do Pięćdziesiąticy, albo od 31 grudnia 2023 do prawa niedzielnego, profetyczna linia rozdziału dwudziestego trzeciego Księgi Kapłańskiej przedstawia świątynię stu czterdziestu czterech tysięcy. Ta historia rozpoczyna się kamieniem milowym w postaci trzech kroków, po których następuje pięć dni, i kończy się kamieniem milowym w postaci trzech kroków, po których następuje pięć dni. Pośrodku historii alfa i omega znajduje się trzydziestodniowy okres pieczętowania kapłanów. Ta ogólna linia zaczyna się Sabatem siódmego dnia i kończy Sabatem siódmego roku. Na tym poziomie świątynia stu czterdziestu czterech tysięcy jest arką, która poniesie 8 dusz na odnowioną ziemię, a także Arką Przymierza, osłanianą przez dwóch aniołów, tak jak dwa Sabaty stanowią cień dla świątyni kapłaństwa stu czterdziestu czterech tysięcy, przedstawionej w czasie Pięćdziesiąticy.

Rozdział dwudziesty trzeci Księgi Kapłańskiej dotyczy kapłaństwa stu czterdziestu czterech tysięcy podczas ostatecznej manifestacji okresu Pięćdziesiąticy, który rozpoczął się wraz ze Zmartwychwstaniem Chrystusa i trwał aż do Dnia Pięćdziesiąticy, pięćdziesiąt dni później. Okres Pięćdziesiąticy zostaje ustanowiony, gdy pierwsze dwadzieścia dwa wersety rozdziału dwudziestego trzeciego Księgi Kapłańskiej zostają zestawione z ostatnimi dwudziestoma dwoma wersetami. Sen Williama Millera wskazuje, że klejnoty Słowa Bożego są zarówno poselstwem, jak i posłańcami.

„Dane mi były cenne możliwości zdobycia doświadczenia. Posiadam doświadczenie związane z pierwszym, drugim i trzecim anielskim poselstwem. Aniołowie są przedstawieni jako lecący pośród nieba, ogłaszający światu poselstwo ostrzeżenia i mający bezpośredni wpływ na ludzi żyjących w ostatnich dniach historii tej ziemi. Nikt nie słyszy głosu tych aniołów, gdyż są oni symbolem przedstawiającym lud Boży, który działa w harmonii z niebiańskim wszechświatem. Mężczyźni i kobiety, oświeceni przez Ducha Bożego i uświęceni przez prawdę, głoszą trzy poselstwa w ich kolejności.” Life Sketches, 429.

Aniołowie stanowią symbole Ludu Bożego, który głosi orędzie reprezentowane przez anioła.

Czas jest krótki. Pierwsze, drugie i trzecie poselstwo anielskie są poselstwami, które mają być ogłoszone światu. Nie słyszymy dosłownie głosu trzech aniołów, lecz aniołowie ci w Księdze Objawienia reprezentują lud, który będzie na ziemi i ogłosi te poselstwa.

Jan ujrzał: "Inny anioł zstąpił z nieba, mając wielką moc; a cała ziemia została rozjaśniona jego chwałą." Objawienie 18:1. To dzieło jest głosem ludu Bożego, zwiastującego światu

poselstwo ostrzeżenia. The 1888 Materials, 926.

Aniołowie reprezentują ludzi, którzy niosą poselstwa reprezentowane przez aniołów. William Miller jest proroczo przedstawiony w licznych zastosowaniach. Jednym z nich jest to, że Millera reprezentują pierwsze i ostatnie prorocтва czasowe, do których głoszenia został poprowadzony. Siedem czasów, czyli 2 520 lat, które dobiegły końca w 1798 roku, było odkryciem alfa Millera, a oczyszczenie świątyni na zakończenie 2 300 wieczorów i poranków, w dniu 22 października 1844 roku, było jego odkryciem omega. Historia ruchu millerowskiego jest przedstawiona w okresie od 1798 do 1844 roku, i choć była to historia pierwszego i drugiego anioła, nazywa się ją imieniem posłańca tej historii. Historia ruchu millerowskiego wskazuje, że Miller był „głosem” zwiastującym poselstwo pierwszego i drugiego anioła, a pierwszy anioł ogłosił początek sądu 22 października 1844 roku, a pierwszy anioł przybył w czasie końca w 1798 roku, u kresu „siedmiu czasów” rozproszenia królestwa Izraela. Miller jest symbolem zarówno prorocтва 2 520-letniego, jak i prorocтва 2 300-letniego.

Pierwszy kamień milowy roku 1798 zwiastował, że sąd rozpocznie się, gdy 2 300 lat zakończy się 22 października 1844 roku. Następnie Pan dał światło dotyczące sabatu dnia siódmego i Jego zamiarem było dokończenie dzieła, dlatego w 1856 roku usiłował dać dalsze światło na temat siedmiu czasów, lecz zamiast wiary objawił się bunt. Siedem czasów stanowi alfę historii millerowskiej, a 2 300 jest omega.

Siedem czasów jest reprezentowane przez szabat siódmego roku, a 2300 jest reprezentowane przez szabat siódmego dnia. Historia millerystów jest reprezentowana przez lata 1798 i 1844; rok 1798 reprezentuje siedem czasów, a rok 1844 reprezentuje 2300 lat. Te dwa szabaty stanowią klamry historii ukazanej w rozdziale 23 Księgi Kapłańskiej. Te dwa szabaty reprezentują dwa poselstwa, które składają się na jedno poselstwo. Te dwa poselstwa reprezentują millerystów, gdyż lud, który ogłasza poselstwa, reprezentuje aniołów, którzy symbolizują poselstwo. W 1798 roku pojawił się pierwszy anioł, a w 1844 roku pojawił się trzeci anioł.

Księga Kapłańska 23 wymienia siedem świąt i siedem świętych zgromadzeń, choć nie każde święto jest świętym zgromadzeniem i odwrotnie. Wszystkie święta przypadają między pierwszym świętym zgromadzeniem — szabatem siódmego dnia — a ostatnim — szabatem siódmego roku. Historia świąt jest ujęta w klamrę przez dwa szabaty, które reprezentują Williama Millera i millerystów.

Kiedy w dwudziestym trzecim rozdziale Księgi Kapłańskiej połączy się pierwsze dwadzieścia dwa wersety z ostatnimi dwudziestoma dwoma wersetami, zostaje rozpoznany okres Pięćdziesiątnicy. Struktura, która powstaje przez zestawienie tych wersetów, jest absolutnie Boska. Okres Pięćdziesiątnicy w tej strukturze wyraźnie ilustruje trzy etapy trzech aniołów. Nosi znak rozpoznawczy "Prawdy". Nosi znak rozpoznawczy Alfę i Omegi. Nosi znak rozpoznawczy Palmoniego. Prowadzi badacza do samego serca Miejsca Najświętszego. Identyfikuje świątynię stu czterdziestu czterech tysięcy. Sięga aż po ziemię odnowioną.

Ta prawda z dwudziestego trzeciego rozdziału Księgi Kapłańskiej jest obecnie odpieczętowywana w związku z próbą świątynną, która poprzedza próbę lakmusową oraz trzecią próbę. Trzeci anioł

przyszedł w roku 1844, a następnie ponownie 11 września, a potem ponownie w roku 2023. Gdy trzeci anioł przyszedł w 1844 roku, wierni mieli przez wiarę podążać za Chrystusem do Miejsca Najświętszego. Dwudziesty trzeci rozdział Księgi Kapłańskiej jest drogą do Miejsca Najświętszego i stanowi element próby świątynnej. Janowi powiedziano, aby zmierzył świątynię, a także tych, którzy w niej oddają cześć.

Szkatułka Millera jest świątynią, a klejnoty są czcicielami w niej. Skarbiec u Malachiasza jest świątynią, a dziesięciny są czcicielami w niej. Okres Pięćdziesiąticy, tak jak jest przedstawiony przez zastosowanie zasady „linia za linią” w Księdze Kapłańskiej 23, przedstawia świątynię stu czterdziestu czterech tysięcy. Jeszcze bardziej bezpośrednio ilustruje Arkę Przymierza, z cherubami osłaniającymi, spoglądającymi na Dziesięć Przykazań, łaskę Aarona, która zakwitła, oraz złoty dzban manny.

Cheruby osłaniające są aniołami, a aniołowie reprezentują zarówno poselstwo, jak i posłańca. Poselstwem będącym poselstwem alfa rozdziału 23 Księgi Kapłańskiej jest szabat siódmego dnia, a poselstwem omega jest szabat siódmego roku. Oba są poselstwami i zarazem stanowią poselstwo alfa i poselstwo omega Williama Millera i millerystów; przy czym wypełnienie „siedmiu czasów” w roku 1798 jest symbolem szabatu siódmego roku, a w roku 1844 Bóg wprowadził swój lud do Najświętszego Miejsca, gdzie odkryli szabat siódmego dnia. Te dwa szabaty stanowią pierwsze i ostatnie spośród świętych zgromadzeń w rozdziale 23 Księgi Kapłańskiej, a okres Pięćdziesiąticy jest umiejscowiony pomiędzy nimi, tak jak arka była umieszczona między dwoma cherubami osłaniającymi.

Świątynia ma zostać wymierzona, co obejmuje pozostawienie bez pomiaru dziedzinca, który został dany poganom. Przy ustawie niedzielnej kończy się sąd nad domem Bożym, a rozpoczyna się sąd nad poganami. Czasy pogan zakończyły się w roku 1798, na końcu 1 260 lat, a na końcu trzech i pół dnia (symbol 1 260) Jan miał wyłączyć dziedziniec.

I dano mi trzcinę podobną do laski; a anioł stanął, mówiąc: Wstań i zmierz świątynię Boga i ołtarz oraz tych, którzy w niej oddają cześć. A dziedziniec, który jest poza świątynią, pozostaw i nie mierz go; bo został oddany poganom; a święte miasto będą deptać przez czterdzieści dwa miesiące. Objawienie 11:1, 2.

Dziedziniec miał zostać pominięty, gdyż został oddany poganom, którzy deptali go przez trzy i pół dnia albo czterdzieści dwa miesiące.

I padną od ostrza miecza i zostaną uprowadzeni w niewolę do wszystkich narodów; a Jerozolima będzie deptana przez pogan, aż dopełnią się czasy pogan. Łukasza 21:24.

Czasy pogan wypełniły się w roku 1798, kiedy Księga Daniela została odpieczętowana.

W świątyni jerozolimskiej niewysoki mur oddzielał dziedziniec zewnętrzny od wszystkich innych części świętego gmachu. Na tym murze widniały napisy w różnych językach, stwierdzające, że nikomu poza Żydami nie wolno było przekraczać tej granicy. Gdyby jakiś poganin ośmielił się wejść do wewnętrznego obrębu, zbecześciłby świątynię i przypłaciłby to życiem. Lecz Jezus, ustanowiciel świątyni i jej służby, pociągał pogan ku sobie więziami

ludzkiego współczucia, podczas gdy Jego boska łaska przynosiła im zbawienie, które Żydzi odrzucili. Pragnienie wieków, 194.

31 grudnia 2023 r. dobiegł końca okres trzech i pół proroczego dnia od rozczarowania z 18 lipca 2020 r. Te trzy i pół roku wskazują, że wówczas prorocze poselstwo zostanie odpieczętowane, a czasy pogan się wypełniły i zostały pominięte przy mierzeniu świątyni oraz czcicieli w niej. Przy ustawie niedzielnej, która w czasie Pięćdziesiąticy była Dniem Pięćdziesiąticy, sąd przechodzi na pogan. Gdy przy mierzeniu świątyni stu czterdziestu czterech tysięcy pomijamy czasy pogan, stwierdzamy, że okres od 31 grudnia 2023 r. do ustawy niedzielnej stanowi świątynię.

Świadectwem świątyni jest to, że jest wznoszona w dwóch etapach: najpierw fundament, następnie świątynia zostaje uznana za ukończoną, gdy kamień fundamentu, który został odrzucony, cudownie staje się głowicą węgla. Fundament został położony, gdy starożytny Izrael wyszedł z Babilonu w historii pierwszego dekretu, a świątynia została ukończona w historii drugiego dekretu, lecz przed trzecim dekretem. Próba fundamentu miała miejsce w roku 2024 i obecnie znajdujemy się w próbie świątyni. Ta próba świątyni kończy się na trzeciej i zarazem lakmusowej próbie, a próba świątyni wymaga, aby lud Boży zmierzył świątynię.

Świątynia w Księdze Kapłańskiej 23 zostaje wzniesiona od 31 grudnia 2023 aż do ustawy niedzielnej, a w ramach tej historii proroczej reprezentowane są trzy próby, które zawsze mają miejsce, gdy prorocstwo zostaje odpieczętowane. Ostatnia z trzech to próba lakmusowa, którą reprezentował zjazd obozowy w Exeter. Na tym zjeździe albo uczestniczyłeś w zebraniach w namiocie, gdzie Starszy Snow dwukrotnie przedstawił swoje poselstwo prawdziwego Wołania o północy, albo uczestniczyłeś w emocjonalnych i niezrównoważonych zebraniach w namiocie w Watertown. Gdy zebrania dobiegły końca, poselstwo prawdziwego Wołania o północy rozprzestrzeniło się niczym potężna fala przyływu. Exeter było próbą lakmusową, a próba lakmusowa reprezentuje zapieczętowanie.

Zgromadzenie obozowe w Exeter było prefigurowane przez triumfalny wjazd Chrystusa do Jerozolimy, a Łazarz prowadził osła, na którym jechał Jezus. Śmierć Łazarza była rozczarowaniem z dnia 18 lipca 2020 roku, lecz był on także ukoronującym cudem Chrystusa i „pieczęcią” Jego boskości.

Gdyby Chrystus był w izbie chorego, Łazarz by nie umarł; albowiem Szatan nie miałby nad nim żadnej władzy. W obecności Dawcy Życia śmierć nie mogłaby wymierzyć swej strzały w Łazarza. Dlatego Chrystus pozostał z dala. Pozwolił nieprzyjacielowi użyć swojej mocy, aby następnie odeprzeć go jako pokonanego wroga. Pozwolił, by Łazarz przeszedł pod panowanie śmierci; a cierpiące siostry ujrzały swego brata złożonego do grobu. Chrystus wiedział, że gdy będą patrzeć na martwe oblicze swego brata, ich wiara w Odkupiciela zostanie ciężko doświadczona. Lecz wiedział, że na skutek zmagania, przez które teraz przechodzą, ich wiara zajaśnieje z o wiele większą mocą. On współcierpiał z nimi w każdej boleści, jaką one znosiły. Nie miłował ich wcale mniej dlatego, że zwlekał; lecz wiedział, że dla nich, dla Łazarza, dla Siebie i dla swoich uczniów miało być odniesione zwycięstwo.

„Ze względu na was”, „abyście uwierzyli”. Wszystkim, którzy wyciągają rękę, aby doświadczyć prowadzącej ręki Boga, chwila największego zniechęcenia jest czasem, gdy pomoc Boża jest najbliższa. Z wdzięcznością spojrzą oni wstecz na najciemniejszy odcinek swej drogi. „Pan wie, jak wybawić pobożnych”, 2 Piotra 2:9. Z każdej pokusy i z każdej próby On wyprowadzi ich z mocniejszą wiarą i bogatszym doświadczeniem.

Zwlekając z przyjściem do Łazarza, Chrystus miał miłosierny zamiar wobec tych, którzy Go nie przyjęli. Zwlekał, aby przez wskrzeszenie Łazarza z martwych dać swemu upartemu, niewierzącemu ludowi jeszcze jeden dowód, że istotnie jest „zmartwychwstaniem i życiem”. Nie chciał porzucić wszelkiej nadziei wobec ludu, biednych, błakających się owiec z domu Izraela. Jego serce pękało z powodu ich braku skruchy. W swoim miłosierdziu postanowił dać im jeszcze jeden dowód, że jest Odnowicielem, Tym, który jedynie może objawić życie i nieśmiertelność. Miał to być dowód, którego kapłani nie mogliby opacznie zinterpretować. To był powód Jego zwłoki w udaniu się do Betanii. Ten koronujący cud, wskrzeszenie Łazarza, miał położyć Bożą pieczęć na Jego dziele i na Jego roszczeniu do boskości.” Pragnienie wieków, 528, 529.

Triumfalny wjazd rozpoczął się od odwiązania osła, aby Chrystus mógł na nim jechać.

A gdy zbliżyli się do Jerozolimy i przyszedli do Betfage, na Górę Oliwną, wtedy Jezus posłał dwóch uczniów, mówiąc im: Idźcie do wsi, która leży naprzeciwko was, a natychmiast znajdziecie oślicę uwiązaną i z nią osłę; odwiążcie je i przyprowadźcie do mnie. A jeśli ktoś wam cokolwiek powie, powiedzcie: Pan ich potrzebuje; a natychmiast je puści. A stało się to wszystko, aby się wypełniło, co zostało powiedziane przez proroka: Powiedzcie córce Syjonu: Oto Król twój przychodzi do ciebie, łagodny i siedzący na oślicy i na osłęciu, źrebięciu oślicy. I uczniowie poszli i uczynili tak, jak Jezus im nakazał. Mateusz 21,1–6.

Poselstwo wołania o północy połączyło się z poselstwem drugiego anioła, które nadeszło w chwili pierwszego rozczarowania. W czasach Chrystusa tym rozczarowaniem była śmierć Łazarza, a dla millerytów — niespełniona przepowiednia dotycząca roku 1843; rozczarowanie to nadeszło 19 kwietnia 1844 roku. Oba te rozczarowania reprezentują datę 18 lipca 2020 roku.

W okresie Pięćdziesiątnicy, przedstawionym w rozdziale 23 Księgi Kapłańskiej, test lakmusowy jest przedstawiony przez potrójny znak milowy: Święto Trąb, Wniebowstąpienie Chrystusa i Dzień Pojednania. Te trzy kroki stanowią test lakmusowy w odniesieniu do pierwszych dwóch prób: fundamentu i świątyni. Te trzy kroki przypadają pięć dni przed prawem niedzielnym Pięćdziesiątnicy i oznaczają wywyższenie stu czterdziestu czterech tysięcy jako sztandaru. Jeśli przejdą ten test lakmusowy, zostają wywyższeni; jeśli nie, są wywiani przez okna snu Williama Millera.

Trzeci etap pieczętowania stanowi Dzień Pojednania i symbolizuje zgładzenie grzechu. Drugi etap to wywyższenie ofiary Lewitów, o której mówi Malachiasz, a pierwszy etap to poselstwo trąb. Od roku 1844 ludzkość żyje w okresie rozbrzmiewania siódmej trąby. Zewnętrznym poselstwem siódmej trąby jest poselstwo trzeciego «biada» islamu, a wewnętrznym poselstwem siódmej trąby jest dzieło Chrystusa polegające na połączeniu Jego Boskości z człowieczeństwem stu czterdziestu czterech tysięcy.

Będziemy kontynuować w następnym artykule.

W pismach proroków nakreślone są sceny, które, choć sędziwe wiekiem, jawią się nam w świeżości i mocy nowych objawień. Przez wiarę pojmujemy, że te zapisy Bożego postępowania wobec Jego ludu w minionych wiekach zostały zachowane, abyśmy w doświadczeniach czasu obecnego rozeznali pouczenia, których Bóg pragnie nas nauczyć.

Żyjąc — jak żyjemy — w epoce nie mniej doniosłej niż ta bezpośrednio poprzedzająca drugie przyjście Chrystusa, powinniśmy zachować szczególną ostrożność, aby uniknąć błędów podobnych do tych, które popełnili Żydzi żyjący w czasie pierwszego przyjścia Chrystusa.

Podobnie jak przywódcy żydowscy, którzy stopniowo ukształtowali sformalizowany system kultu, w którym znaczenie spraw nieistotnych zostało niepomiaralnie wyolbrzymione, niektórzy ludzie obecnie znajdują się w niebezpieczeństwie utracenia z oczu ważnych prawd odnoszących się do tego pokolenia i poszukiwania tego, co nowe, osobliwe, urzekające.

Konieczne jest pielęgnowanie wzniosłych zasad. Tych, którzy poszukują i głoszą wydumane idee, należy najpierw nauczyć, czym jest prawda, zanim podejmą się nauczania innych. Ludzkich teorii i przypuszczeń nie należy poszukiwać jako prawdy.

Jest wielu, którzy są wierni jak stal zasadzie, i ci będą wspomóczeni i pobłogosławieni; albowiem płaczą między przedsionkiem a ołtarzem, mówiąc: „Oszczędź, Panie, lud Twój i nie wydawaj dziedzictwa Twego na pohańbienie”. Musimy pozwolić, aby podstawowe zasady poselstwa trzeciego anioła zarysowały się jasno i wyraźnie. Wielkie filary naszej wiary udźwigną cały ciężar, jaki może być na nie nałożony.

W tej epoce błędu, mrzonek i rojeń musimy nauczyć się pierwszych zasad nauki Chrystusowej. Starajmy się, abyśmy mogli powiedzieć wraz z apostołem: «Nie poszliśmy za przemyślnie zmyślonymi baśniami, gdy oznajmiliśmy wam moc i przyjście Pana naszego Jezusa Chrystusa». Pan wzywa nas, abyśmy kierowali się wzniosłymi i szlachetnymi zasadami.

Prawda, terażniejsza prawda, jest wszystkim tym, czym przedstawia ją Słowo Boże. Pan pragnie, aby Jego lud strzegł się wszelkich zbyteczności i wszystkiego, co prowadzi do mistycyzmu. Niech ci, których kusi, by oddawać się wydumanym i urojonym doktrynom, zapuszczą szyb głęboko w złoża niebiańskiej prawdy i pozyskają skarb, który dla tego, kto go przyjmuje, oznacza życie wieczne. W Słowie znajdują się najcenniejsze prawdy. Odnajdą je ci, którzy badają je z gorliwością; albowiem niebiańscy aniołowie będą kierować tym poszukiwaniem.

Odnosząc się do tych, którzy obecnie żyją na ziemi, Paweł oświadczył: „Przyjdzie czas, gdy nie zniosą zdrowej nauki, lecz według własnych pożądlivości nagromadzą sobie nauczycieli, mając świerzbiące uszy; i odwrócą swoje uszy od prawdy, i zostaną zwrócenii ku baśniom.”

Jakże doniosły, jakże poruszający do głębi duszy, jest uroczysty nakaz, jaki Paweł wydał w chwili, gdy prorokował o tych, którzy nie będą znosili zdrowej nauki: „Zaklinam cię więc przed Bogiem i Panem Jezusem Chrystusem, który będzie sędził żywych i umarłych przy swoim przyjściu i swoim królestwie: Głoś słowo; nastawaj w porę, nie w porę; karć, grom, napominaj z całą cierpliwością i nauką”.

Ci, którzy obcują z Bogiem, chodzą w świetle Słońca Sprawiedliwości. Nie hańbią swego Odkupiciela przewrotnością swej drogi przed Bogiem. Niebiańskie światło jaśnieje nad nimi. Gdy zbliżają się do kresu historii tej ziemi, ich poznanie Chrystusa oraz prorocत्व odnoszących się do Niego znacznie wzrasta. W oczach Boga mają nieskończoną wartość, ponieważ są w jedności z Jego Synem. Dla nich Słowo Boże ma niezrównane piękno i wdzięk. Dostrzegają jego znaczenie. Prawda odsłania się im. Nauka o wcieleniu jaśnieje łagodnym blaskiem. Widzą, że Pismo jest kluczem, który otwiera wszystkie tajemnice i rozwiązuje wszelkie trudności. Ci, którzy nie chcieli przyjąć światła i chodzić w świetle, nie będą w stanie zrozumieć tajemnicy pobożności, lecz ci, którzy nie wahali się wziąć krzyża i naśladować Jezusa, zobaczą światło w Bożym świetle. The Southern Watchman, 4 kwietnia 1905 r.